

телностъ. Отъ това и въ него ни най-малка чертъ отъ онія благородни чувства, които въздигатъ душата до истинското образование. Да, мнимоцивилизованіята е нѣщо по-вече отъ простотата: той сичко умѣе, сичко знае; той ти говори за човѣколюбіе, за гражданска добротѣтель, за братска любовь, за съгласіе, за единство; но безъ да ги сѣща той самъ, безъ да ги има на сърдцето си и безъ да ги върши. Сичко що е вънъ отъ неговиятъ собственъ интересъ, говори го само и само за да препорѣча себе си, че умѣе да разсѣжда, да дава мнѣнія, съвѣти, че знае, че е ученъ, образованъ.

Днесъ имаме живи примѣри предъ очитѣ си. Погледнѣте на онія съсѣдни намъ народности, които, при сичката си политическа самостоятелностъ и независима самоуправностъ, отъ 30—40 години на самъ, като сж били по-вечето слѣпи подражатели на вѣйкашната *политура* на цивилизаціята, отъ колкото *серіозни* изслѣдватели на нейнитѣ основни начала, не сж направили почти никакъвъ успѣхъ въ индустріята и въобще въ промишленността. Освѣнъ това въ тѣхъ не може сж каза, че има положени здрави основи отъ единъ мораленъ животъ за една благонадеждна бѣднина: демократизаціята, разпрѣснѣта чрезъ мнимообразовани личности въ масата на народа, като заразява сѣко благородно чувство, вдѣхнѣто може отъ народното благочестиво Преданіе, затрива и сѣко морално наставленіе и поученіе, което може да става било въ училищата, било въ черквитѣ.

Такъва една зараза върлува у нѣкои млади народи, които искатъ да са мѣрятъ съ онія отъ образованата Европа.

При свѣстяваніето на нашата народностъ, отъ нѣколко време на самъ, тѣзи истата зараза не закъснѣ да посѣти и нашето младо поколение именно въ онія